

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 603/2020-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. novembra 2020 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou Líška & Partners s. r. o., Brezová 10, Košice, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Ján Líška, ktorou namieta porušenie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 9/2019 z 27. mája 2020, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. septembra 2020 doručená ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátskou kanceláriou Líška & Partners s. r. o., Brezová 10, Košice, v mene ktorej koná

konateľ a advokát JUDr. Ján Líška, ktorou namieta porušenie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 9/2019 z 27. mája 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ bol stranou v konaní vedenom Okresným súdom Košice II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 41 C 20/2016 v procesnom postavení žalobcu, ktorý sa proti Všeobecnej úverovej banke, a. s. (ďalej len „žalovaná“), domáhal určenia neplatnosti úverovej zmluvy a zmluvy o zriadení záložného práva. Podstata vecnej argumentácie sťažovateľa spočívala v tom, že úverová zmluva je absolútne neplatná, keďže neobsahuje v zákonom stanovenej forme podstatné náležitosti úverovej zmluvy v súlade s § 75 ods. 4 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“).

3. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 41 C 20/2016 z 1. júna 2016 (ďalej len „rozsudok z 1. júna 2016“) žalobe sťažovateľa vyhovel. O odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie rozhodol Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 1 Co 387/2016 z 18. októbra 2017 (ďalej len „rozsudok z 18. októbra 2017“), ktorým rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne. Vo veci sťažovateľa konajúce všeobecné súdy zhodne zastávali názor, že ak zákon vyžaduje písomnú formu právneho úkonu, táto predpokladá existenciu dvoch náležitostí, a to písomnosť ako prejav vôle a samotný podpis, ktorý završuje právny úkon.

4. Podľa sťažovateľa krajský súd správne a zrozumiteľne v rozsudku z 18. októbra 2017 uviedol, že obchodné podmienky v spotrebiteľských zmluvách majú slúžiť predovšetkým na to, aby nebolo nutné do každej zmluvy prepisovať dojednania technického a vysvetľujúceho charakteru, a nesmú slúžiť na to, aby do nich dodávateľ zakomponoval dojednania o podstatných náležitostiach zmluvy, pretože tie zásadne nemôžu byť súčasťou tzv. všeobecných obchodných podmienok alebo príloh (ako to je v danej veci),

ale samotnej zmluvy o hypotekárnom úvere, t. j. listiny, na ktorú zmluvné strany pripájajú svoj podpis.

5. Najvyšší súd o dovolaní žalovanej podanom z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci rozhodol napadnutým uznesením tak, že rozsudok okresného súdu z 1. júna 2016 a rozsudok krajského súdu z 18. októbra 2017 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

6. Najvyšší súd v napadnutom uznesení zdôraznil, že v súlade s ústavne konformným výkladom, podľa ktorého je preferovaná platnosť pred neplatnosťou právneho úkonu (I. ÚS 242/07), uprednostnil v sťažovateľovej veci výklad, ktorý rešpektuje vôľu zmluvných strán pred výkladom, ktorý vedie k absolútnej neplatnosti zmluvy. V ďalšom najvyšší súd uviedol, že ak strany uzatvorili zmluvu, ktorej podstatné náležitosti sú v listine podpísanej oboma stranami určené výslovným odkazom na samostatnú listinu, ktorá nebola podpísaná, nespôsobuje to bez ďalšieho neplatnosť tejto zmluvy za podmienky, že ich prejav bol dostatočne určitý a zmluvný konsenzus pokrýva aj tieto dojednania.

7. V rámci výkladu § 75 ods. 4 zákona o bankách najvyšší súd uviedol, že úverová zmluva a príloha patria k sebe, pričom tvoria jeden celok. Z uvedených dôvodov považoval najvyšší súd právny názor vo veci konajúcich všeobecných súdov za nesprávny, pričom zdôraznil aj skutočnosť, že uvedenie podstatných náležitostí v prílohe nemôže byť dôvodom neplatnosti úverovej zmluvy.

8. Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd pri výklade postupoval ústavne nekonformným spôsobom v rozpore s rozhodnutiami Súdneho dvora Európskej únie, pričom platné právne predpisy nesprávne aplikoval a vo svojej podstate svojím výkladom vylúčil aplikáciu tých právnych noriem, v ktorých zákonodarca stanovil neplatnosť právneho úkonu ako následok nedodržania zákonom stanovenej písomnej formy, a to dokonca v spotrebiteľskom spore.

9. Ústavne konformný výklad, na ktorý poukázal najvyšší súd v napadnutom uznesení, podľa sťažovateľa nemožno aplikovať na prípady, keď ani jedna zo zmluvných strán nepodpísala v písomnej forme vyžadované podstatné náležitosti zmluvy, a teda zamýšľaný právny úkon ani nevznikol. Podľa sťažovateľa nie je ústavne udržateľné podpis na jednej listine (na ktorej ho zákon nevyžaduje) považovať za podpis na druhej listine, na ktorej ho zákon už vyžaduje, a to ani vtedy, ak by tieto listiny akokoľvek súviseli. Je to popretie podstaty písomných právnych úkonov a písomného prejavu vôle. Uvedeným spôsobom podľa sťažovateľa došlo k porušeniu čl. 1 ods. 1 ústavy, keďže ide o porušenie princípu právnej istoty ako súčasť právneho štátu.

10. Najvyšší súd svojím výkladom doplnil zmluvu o úvere tak, že doplnil absentujúci podpis sťažovateľa pod podstatné náležitosti uvedené v prílohe, čo je absolútne neprípustné a aj v rozpore s čl. 2 ods. 2 ústavy. Uvedené je podľa sťažovateľa v rozpore s judikatúrou najvyššieho súdu, ako aj ústavného súdu.

11. Samotný sťažovateľ súhlasí s tým, že úverová zmluva nemusí byť na jednej listine, ale *«aby vznikla, podstatné náležitosti musia byť podpísané (všetky) aj keby boli „rozstrúsené“ v desiatich listinách či prílohách, nech už sú označené akokoľvek.»*

12. Rozhodnutie ústavného súdu vo veci sp. zn. I. ÚS 242/07, na ktoré odkázal najvyšší súd, sa podľa sťažovateľa na prejednávany prípad aplikovať nedá, keďže sa týkalo prípadu, keď zmluva bola podpísaná oboma stranami, takže vôľa zmluvných strán bola písomne zachytená a rozpor existoval len vo veci jej obsahu. V sťažovateľovej veci podstatná náležitosť podpísaná nebola, a to žiadnou zmluvnou stranou. Ak teda najvyšší súd uviedol, že *«„uprednostnil výklad, ktorý rešpektuje vôľu zmluvných strán“ tak je nanajvýš sporné, akú vôľu bral do úvahy, ak vôľa resp. jej prejav v kogentne zákonom vyžadovanej forme absentuje úplne.»*

13. Najvyšší súd v napadnutom uznesení odkázal na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 (Home Credit Slovakia), v rámci ktorého išlo o spor o obsah všeobecných podmienok a ich záväznosť, resp. prípustnosť zákonných následkov ich absencie, pričom spotrebiteľka podpísala podstatné náležitosti zmluvy.

14. Súdny dvor Európskej únie v predmetnej veci podal všeobecný výklad smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS 2008/48 ES, pričom stanovil, že „*smernica 2008/48 ES sa má vykladať o. i. aj tak, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej úprave stanovil na jednej strane, že zmluva o úvere, ktorá patrí do pôsobnosti smernice 2008/48 a ktorá je vypracovaná písomne, musí byť podpísaná zmluvnými stranami, a na druhej strane, že táto požiadavka podpísania sa vzťahuje na všetky náležitosti tejto zmluvy uvedené v čl. 10 ods. 2 tejto smernice. Rozsudok C-42/15 len odobril stav platný v SR pokiaľ ide aj o Sťažovateľov prípad (aj keď v Sťažovateľovom prípade nejde o spotrebiteľský úver v zmysle Smernice 2008/48 ES), kde v zmysle výkladu Smernice zo strany ESD Zákon o bankách stanovil požiadavku vypracovať písomnú zmluvu o hypotekárnom úvere a stanovil aj náležitosti tejto zmluvy, ktoré musia byť podpísané, k čomu ale v Sťažovateľovom prípade nedošlo, a preto nie je v rozpore ani s výkladom Smernice 2008/48 ES ak takéto prípady (nepodpísané podstatné náležitosti) zákon postihuje neplatnosťou. Tento rozsudok ESD C42/15 tak aplikoval Najvyšší súd v Napadnutom rozsudku nesprávne a v rozpore s jeho účelom a cieľom.“*

15. Podľa sťažovateľa najvyšší súd ústavne konformným spôsobom nevysvetlil svoj právny názor a nevysvetlil ani vzniknutý rozpor medzi napadnutým uznesením a konštantnou rozhodovacou činnosťou najvyššieho súdu v iných veciach (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 81/2011, sp. zn. 7 MCdo 12/2011)

16. Skutkové a právne závery obsiahnuté v napadnutom uznesení považuje sťažovateľ za arbitrárne, nepreskúmateľné, ako aj neospravedlňiteľné a ústavne neutržateľné.

17. Keďže podľa sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu nie je prípustný riadny ani mimoriadny opravný prostriedok, s odkazom na rozhodnutie ústavného súdu vo veci sp. zn. III. ÚS 179/2013 je daná právomoc ústavného súdu vo veci ústavnej sťažnosti konať. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je pre vo veci konajúce všeobecné súdy záväzné, *„a teda odklon od tohto rozhodnutia nie je možné reálne očakávať a prípadná nezákonnosť a neústavnosť tohto rozhodnutia nebude odstránená.“*.

18. Podľa sťažovateľa je právomoc ústavného súdu daná aj rozhodnutím vo veciach sp. zn. III. ÚS 2/09 a III. ÚS 209/04, keďže napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je ústavne neutržateľné a arbitrárne z dôvodu, že sťažovateľ *„dôvodne očakával, že jeho prípad bude rozhodnutý v zhode s ustálenou praxou a právnymi predpismi. Sťažovateľ nemohol očakávať výklad a aplikáciu ustanovenia § 75 ods. 4 zákona o bankách spôsobom ako to urobil najvyšší súd v napadnutom uznesení.“*.

19. Na podklade uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zruší a vec vráti najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a sťažovateľovi prizná náhradu trov konania v sume 375,24 €.

20. Dňa 4. novembra 2020 doručila ústavnému súdu podanie žalovaná, v ktorom ústavnému súdu oznámila, že si ako zúčastnená osoba podľa § 33 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) zvolila na konanie o ústavnej sťažnosti právneho zástupcu – advokátsku kanceláriu Allen & Overy Bratislava, s. r. o. Zúčastnená osoba zároveň ústavný súd informovala, že si vo veci uplatní

právo na vyjadrenie k ústavnej sťažnosti po upovedomení ústavného súdu podľa § 126 zákona o ústavnom súde.

II.

21. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

22. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

23. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon o ústavnom súde.

24. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

25. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

26. Z princípu subsidiarity, ktorým sa konanie vo veci ústavnej sťažnosti štandardne riadi, vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

27. Podľa § 45 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, a to v kontexte konkrétne označených základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí [§ 123 ods. 1 písm. c) zákona o ústavnom súde].

28. Na základe uvedeného ústavný súd viazaný petitom mohol rozhodovať len o namietanom porušení práv sťažovateľa zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

29. Tvrdenia o porušení sťažovateľom označených ustanovení čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy podľa ustálenej judikatúry mohol ústavný súd považovať len za súčasť sťažnostnej argumentácie sťažovateľa (napr. III. ÚS 149/04, III. ÚS 235/05, II. ÚS 65/07). Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd ustálil predmet konania vo veci ústavnej sťažnosti tak, ako je uvedený v záhlaví tohto rozhodnutia.

III.

30. Sťažovateľ napáda kasačné rozhodnutie dovolacieho súdu, ktorým boli zrušené rozhodnutie odvolacieho súdu a rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

31. Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že s prihliadnutím na charakter argumentácie sťažovateľa ústavnému súdu chýba v konaní o ústavnej sťažnosti napádajúcej kasačné rozhodnutie dovolacieho súdu právomoc poskytnúť sťažovateľovi ochranu ním označeným právam. V súvislosti s predbežným prerokovaním ústavnej sťažnosti ústavný súd považuje v prvom rade za potrebné poukázať na už citovaný čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

32. V súvislosti s podstatou a zmyslom princípu subsidiarity ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie „je výsledkové“, to znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08).

33. Ústavný súd vo svojej judikatúre taktiež opakovane vyslovuje, že predpokladom na záver o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je len také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstránitel'né činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní vo veci samej, resp. ktorého nápravu nemožno dosiahnuť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v príslušných procesných kódexoch (m. m. I. ÚS 148/03, III. ÚS 355/05, II. ÚS 307/06).

34. Ak ústavný súd v rámci svojej doterajšej rozhodovacej činnosti pripustil výnimky z tejto zásady, išlo o prípady, keď ešte pred právoplatným skončením konania vo veci samej bolo v konaní o ústavnej s'ťažnosti napadnuté právoplatné rozhodnutie, ktorým sa skončila iba určitá časť konania alebo ktorým sa riešila iba určitá parciálna procesná otázka. Podmienkou na pripustenie takejto výnimky však je, že v konkrétnom prípade musí ísť o rozhodnutie spôsobilé výrazne a nezvratným (nereparovateľným) spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd s'ťažovateľa, ako aj to, že námietka ich porušenia sa musí vzťahovať výlučne na dané štádium konania a nemohla by už byť uplatnená neskôr (IV. ÚS 195/2010), prípadne by sa tento negatívny dôsledok musel zároveň vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe alebo v opravných konaniach (IV. ÚS 322/09).

35. Podstatou argumentácie s'ťažovateľa je nesúhlas s právnym názorom prezentovaným najvyšším súdom týkajúcim sa posúdenia platnosti zmluvy o úvere. S'ťažovateľove námietky atakujú v konkrétnostiach (právne posúdenie) aplikáciu a výklad predovšetkým ustanovení zákona o bankách zo strany najvyššieho súdu, ktoré považuje za vecne nesprávne, a tým aj arbitrárne a ústavne neudržateľné. V konečnom dôsledku argumentácia s'ťažovateľa spochybňuje vecné (teda meritórne) posúdenie s'ťažovateľom ako žalobcom podanej žaloby vo veci neplatnosti zmluvy o úvere, ktoré bude predmetom preskúmavania v ďalšom priebehu konania o veci žaloby, keďže vec je v súčasnosti v procesnom štádiu konania pred súdom prvej inštancie. V aktuálnom procesnom štádiu konania pred súdom prvej inštancie neprichádza do úvahy pri rešpektovaní princípu

subsidiarity, z ktorého vychádza čl. 127 ods. 1 ústavy, uplatnenie právomoci ústavného súdu, keďže o veci sťažovateľa bude ďalej prebiehať konanie pred všeobecnými súdmi, pričom sťažovateľ bude v ďalšom priebehu konania disponovať účinnými právnymi prostriedkami na ochranu svojich práv, ktorými môže brojiť proti arbitrárnej aplikácii a výkladu ustanovení zákona o bankách ako právneho základu pre meritórne rozhodnutie vo veci, a tým aj posúdenie platnosti či neplatnosti zmluvy o úvere. Z princípu subsidiarity totiž vyplýva, že sťažovateľom spochybňovaný výklad relevantnej právnej normy v konkrétnych okolnostiach veci sa môže stať predmetom ústavného prieskumu až vtedy, ak bude vec právoplatne skončená.

36. V kontexte sťažovateľom tvrdenej právomoci ústavného súdu vo veci ústavnej sťažnosti konať a rozhodnúť je odkaz na rozhodnutie ústavného súdu vo veci sp. zn. III. ÚS 179/2013, v ktorom bolo napadnuté kasačné rozhodnutie dovolacieho súdu neopodstatnené. Predmetom preskúmania vo veci sp. zn. III. ÚS 179/2013 bola totiž argumentácia spochybňujúca splnenie podmienok na konanie o mimoriadnom dovolaní zo strany najvyššieho súdu. Išlo teda o otázku, ktorá už z povahy veci nemohla byť preskúmaná v prípadných ďalších štádiách konania pred všeobecnými súdmi, a preto bolo uplatnenie právomoci ústavného súdu vo veci konať a rozhodnúť na mieste.

37. Podľa názoru ústavného súdu preto s prihliadnutím na dosiaľ uvedené a konkrétnu argumentáciu sťažovateľa, ktorou spochybňuje vecné (meritórne) posúdenie veci, nie je napadnuté uznesenie najvyššieho súdu rozhodnutím spôsobilým výrazne a už nezvratným (nereparovateľným) spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd sťažovateľa.

38. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

39. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. novembra 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu